

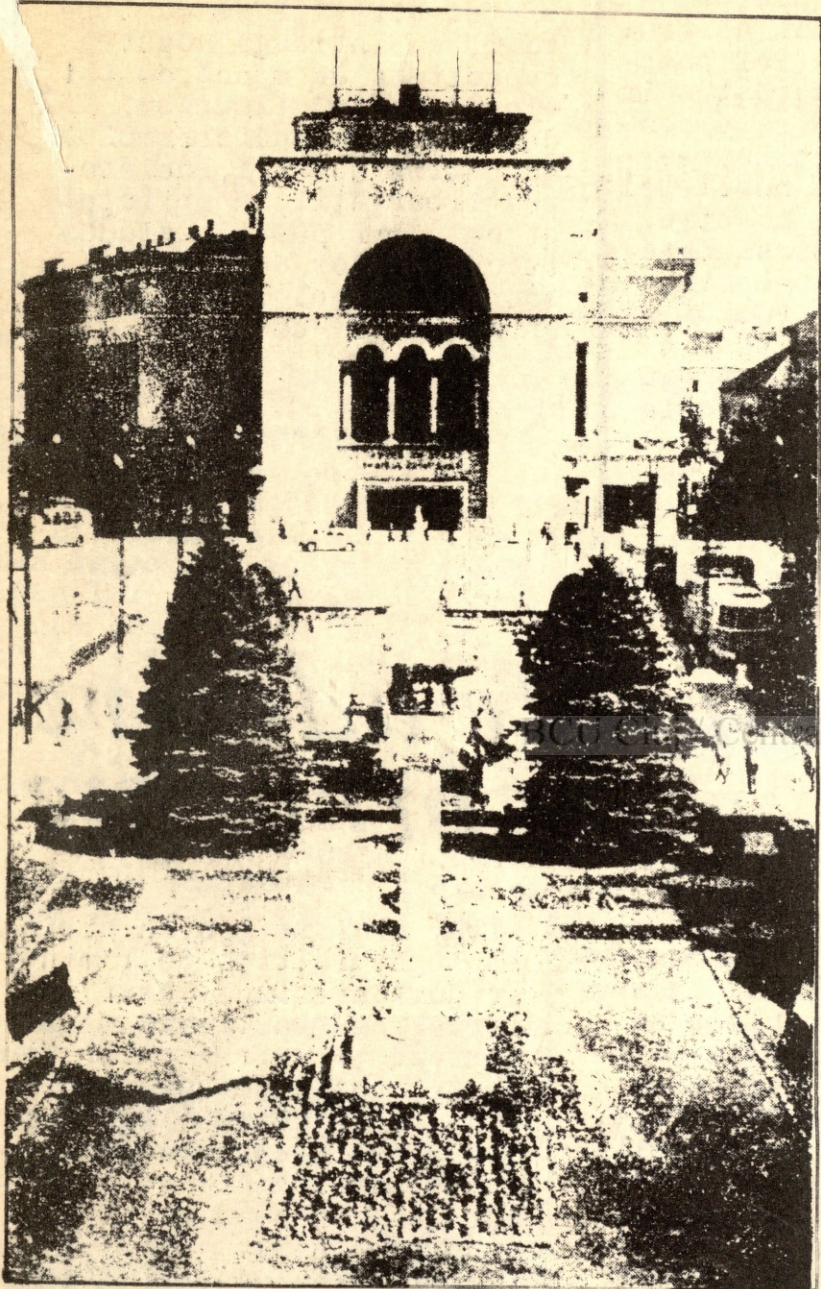
Scalpelu'

BCU Cluj-Napoca

BCPER202305550

486155

FOTC: ROVICSEK

TINERETE FĂRĂ BĂTRINETE

gaudeamus

de Christian Furnică

Castanii și-au lepădat bilele negre de biliard, iar frunzele, sătule parcă de viață, s-au desprins din locul lor firesc spre a-și plimba coloritul vested pe trotuar. Totul ne spune că e toamnă, și a mai trecut un an.

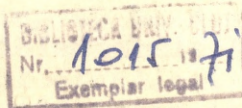
Și totuși, acum în toamnă, trăim câteva clipe de primăvară, fiindcă tinerețea nu cunoaște decît un singur anotimp, primăvara, iar noi, noi toți trăim în acest anotimp, în anotimpul dragostei și tinereții, în anotimpul căutării, al marilor idealuri.

E toamnă, dar nostalgia taberelor și a vacanței nu poate întuneca această primăvară a începuturilor, sau al continuării unui drum, al acestui drum de muncă și luptă în slujba tuturor năzuințelor tinereții, în slujba omului.

Au ajuns pînă la mine câteva acorduri din imnul acestei tinereți, din imnul nostru și al bunicilor noștri, simbolul tinereții fără bătrînețe: "GAUDEAMUS Igitur..." și astăzi, cînd soarele a răsărit din nou, parcă mai strălucitor ca altă dată, cîntul se înalță spre el, fericit, acoperit de aurul ce mărețul astru îl revarsă.

*****

studentul și lumea
contemporană
GÎNDURI...
diagnostic artistic
vacanța

1 (3) microrevista studenților din
institutul de medicină timișoara.
anul II. 1 octombrie. 1968.

Redactor șef:

Stud. MICLEA FLORIN

COLEGIU DE REDACTIE

Prof. Dr. Doc.

P. Brînzeu

Rectorul I.M.T.

Conf. ESTERA GORO

Asist. LAZARESCU
MIRCEA

Stud. HACICHIAN GH.

Stud. FURNICA
CHRISTIAN

Stud. RITLI LADISLAU

Stud. BRAZDA ION

Stud. POENARU DAN

----

mulțumim

Din cuvîntarea studentului Miclea Florin, rostită în fața adunării activului județean de Partid, cu ocazia vizitei tov. Paul Niculescu Mizil în jud. Timiș.

"Nu numai în zilele acestea am învățat să prețuim și să iubim Partidul nostru. Atașamentul generației noastre față de el, izvorăște din cunoașterea luptei sale consecvente pentru realizarea celui mai înalt și nobil țel: propășirea patriei noastre, din încrederea nestrămutată în politica marxist-leninistă, creatoare a partidului și statului nostru, politică a cărei roade dă conținut viu idealurilor și viselor cele mai îndrăznețe.

Vreau să mă folosesc de acest prilej ca să mulțu-

mesc din tot sufletul conducerii de partid și de stat, pentru condițiile create, ca tineretul nostru să-și poată însuși știința și cultura înaintată, pentru ca să poată dărui patriei energia sa creatoare. Vă asigurăm că sîntem hotărîți să contribuim, cu întreaga noastră capacitate de muncă, cu tot elanul nostru tineresc, la desăvîrgirea socialismului în patria noastră, societatea libertății, a științei și culturii puse în slujba tuturor celor ce muncesc, societatea celui mai înalt și mai activ umanism.

*****

ACTUALITĂȚI MEDICALE

Printre preocupările de importanță majoră ale specialiștilor în chirurgie din întreaga lume, se află aceea de a găsi și întrebuința substanțele adezive în intervențiile chirurgicale, cu scopul de a întări și în ultimă instanță de a înlocui metodele clasice de suturat. Această tematică a fost abordată la Congresul internațional de chirurgie de la Viena din anul 1967, unde o serie de specialiști au comunicat realizări în această direcție (Japonia, S.U.A.).

Problema, cu largi perspective, a fost abordată pentru prima oară în țara noastră, de un colectiv de la Clinica III-a chirurgicală sub conducerea tov. Prof. Dr. Doc. Pius Brînzeu.

Intr-o discuție avută cu tov. Dr. Caba Emil, domnia sa a avut amabilitatea de a ne relatea câteva amănunte legate de cercetările în curs.

Întrebuințarea substanțelor adezive chirurgicale se impune ca o necesitate dato-

rită faptului că sutura obișnuită este greu și uneori imposibil de aplicat în anumite regiuni. Problema se pune acut mai ales la organele parenhimate, unde metoda clasică de suturare, atunci cînd se poate realiza, se face cu sacrificarea unei bune părți din organul respectiv.

Plecînd de la această premiză, colectivul clinicii chirurgicale C.F.R., împreună cu cel al laboratorului de medicină experimentală, studiază pe animale, eficacitatea unei substanțe adezive pe bază de gelatină, rezorcină și formaldehidă, substanță realizată în laboratorul de macromolecule a facultății de chimie din Timișoara.

Studiul, început cu 3 luni înainte, dă rezultate promițătoare. Iată una din acestea. După secționarea longitudinală a splinei unui animal de experiență (cîine) cele două părți rezultate se badijonează cu substanța ade-

zivă, apoi se țin în strînsă legătură timp de 1 minut și jumătate. După acest interval, se realizează o hemostază și unirea celor două părți, suficient de stabil, pînă la refacerea legăturii organice. Rezultate de asemenea satisfăcătoare și încurajatoare s-au obținut și pe alte organe.

Aplicarea acestei metode la om, se întrevide într-un viitor nu prea îndepărtat și va fi posibilă, atunci cînd se vor soluționa o serie de derivate legate de siguranța unirii, absorbția și toxicitatea substanței adezive, compoziția chimică cea mai adecvată, care să asigure un maxim de toleranță, rezistență și etanșitate. Iată cîteva din întrebuințările preconizate: sutura și întărirea de suturi pe stomac și tractul intestinal, rezolvarea fistulelor gastrice, întărirea de suturi arteriale, sudarea de organe parenhimate, aplicarea grefelor, realizări în chirurgia estetică.

G Î N D U R I ...

de Lucian NEGRUTIU

an.I.M.G.

La 1 oct. se re-deschid porțile institutelor de învățămînt superior. Pentru noi, acei ce trecem pentru întâia oară pragul Almei Mater, cuvintele acestea posedă o rezonanță ciudată, puțin obișnuită.

Căldurile toride ale lui iulie au adus actualilor boboci, o mare satisfacție. Dintre noi, mulți au mai încercat porțile cetății medicale din Timișoara. Și s-a întîmplat ca în luna lui cupitor, să găsim cheia magnifică. E o cheie simplă, minunat de simplă. E cheia atotdeschizătoare a studiului temeinic. Cu ea am deszăvorît porțile de loc ușoare ale examenului de admitere. Teba, vestita Tebă, avea șapte porți. Noi am deschis aici nu-

mai patru. Și pretutindeni cheia a fost aceeași.

Acum ne aflăm, la fel ca în poveștile cu "A fost odată..." în fața unui munte. E muntele științei, munte ce se cucerește pisc cu pisc, cu tenacitate, drept, fără întreruperi sau ocoliri.

"La steaua care a răsărit/E cale atît de lungă,/Că mii de ani i-au trebuit, luminii să ajungă/". Nouă nu ne trebuie decît șase. Șase ani de muncă perseverență, cu ochii deschiși și minte proaspătă. Șase ani de greutate, dar și de satisfacție.

Sîntem tineri și tinerețea înseamnă optimism. Și avem un optimism perfect lucid și realist. Dacă ne-ar întreba cineva de ce sîntem azi aici, i-am răspunde ferm și

singular, prin cuvintele minunate ale "Jurămîntului de la Geneva": "Am venit ca să mențin pe măsura mijloacelor mele, onoarea și nobilele tradiții ale profesiei medicale".

Sîntem o generație la început de drum. Sîntem un amalgam de temperamente și structuri diferite. Dar pe toți ne-a chemat aici vocea nevăzută a celor mai înalte idei umane: dragostea pentru OM.

Hipocrate spunea: "Voi avea față de acela ce m-a învățat medicina, același respect ca pentru autorii zilelor mele". Tot ceea ce vom fi mai apoi în viață, atît din punct de vedere profesional cît și din punct de vedere etic, vom datora magistrilor noștri, ale căror prelegeri și sfaturi sîntem gata să le urmăm. Avem o receptivitate pentru tot ce este frumos și înalt. Și cred că fiecare dintre noi

este perfect conștient de răspunderea nobilei misiuni pe care o vom urma.

Fie că acest început de octombrie, să fie încărcat de bun augur. Fie ca tinerii porniți azi la drum, mîine, cu toții să rostim acel legămînt final, înaintea zborului spre "marea trecere".

Și azi cînd acest lăcaș înalt, ne-a primit cu încredere între zidurile sale, azi cînd rostim cu mîndrie, pe alocuri tremurînd de emoție cuvintele "Sîntem studenți", noi, bobocii primului an, debutanți în marea și nesfîrșita ascendență a științei medicale românești, ne luăm angajamentul să ne înscriem cu toate valențele noastre, în marele ideal umanitar: Total pentru OM, totul pentru binele OMULUI.

*****

PORTRETUL MEDICULUI

alină și adesea vindecă pe cei suferinzi. Am considerat că ar fi cît se poate de interesant, ca în această rubrică, cititorii noștri să poată contempla, de-a lungul cîtorva numere unele din cele mai semnificative portrete de acest gen.

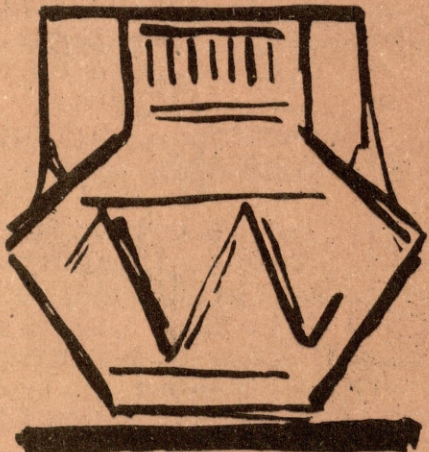
Pentru acest început, credem că înțeleptul din Cos, întemeietorul medicinei, Hipocrate, este cel mai în drept de a da primul model. Iată ce spune el:

"Este în mod indiscutabil, o excelentă recomandare, pentru medic, ca să aibă un aspect plăcut și să fie agreabil, deoarece publicul consideră că aceia care nu știu să-și îngrijească propriul corp, nu sînt în măsură să se gîndească la sănătatea al-

tore. Medicul trebuie să știe să tacă, cînd este cazul și să aibă o viață regulată, pentru că aceasta contribuie mult la buna lui reputație. Atitudinea lui trebuie să fie aceea a unui om cinstit, motiv pentru care, el trebuie să fie îngăduitor și amabil cu toți oamenii cinstiți. El nu trebuie să dea dovadă, în propriile lui acte, nici de impulsivitate, nici de pripeală.

El trebuie să aibă figura calmă și serioasă, să nu fie niciodată rău dispus, dar nici prea vesel nu trebuie să se arate..."

- * - * - * -

Infățișarea morală și fizică a medicului, reprezintă un factor cu o deosebită pondere în succesul pe care acesta îl are în practica de zi cu zi. De-a lungul secolelor, marii învățați, vîrfuri ale medicinei din toate timpurile, au creionat chipuri de medici model cu atributele absolut necesare, celui ce

Kibrică noastră "Tribuna Părerilor" a fost concepută de inițiatorii ei ca un spațiu rezervat dorinței noastre de a informa publicul asupra celor mai noi concepții și idei tari ce frământă umanitatea. O tribună de la înălțimea căreia urma să prezentăm atitudinea noastră cu privire la aceste probleme.

Se petrece însă în viața studenților din Institutul nostru, evenimente care nu pot decât să ne întristeze și chiar să ne scandalizeze. Adevărul trebuie spus însă

și în această privință. Am citit cu bucurie în presă și am ascultat la posturile de radio cum datorită grijei cu care este înconjurat tineretul nostru universitar, studenții din întreaga țară se vor bucura în acest an, de condiții mai bune de învățămînt și de trai.

Pentru o mai bună și sistematică găzduire a studenților în căminul Institutului nostru, s-au luat încă din primăvară o serie de măsuri ce preconizau o completă reamenajare a căminului. Dar, și din păcate există întotdeauna acest "dar", lucrurile nu sînt chiar atât de roz cum ar crede unii.

Un om "rău voitor" și al "dracului" n-ar putea înțelege subtilile țesături birocratice ce se urzesc aici. Și atunci venim noi, oameni înțelegători și de treabă spre a-i explica cum că moșul de o palmă din camere și de prin coridoare, lipsa instalațiilor electrice și a celor de apă, nu ne deranjează absolut de loc. Putem foarte bine să ne și ne spălăm din cînd în cînd dacă simțim absolut nevoia, la pașunile robinete instalate și sîntem cu totul de acord cu administrația, că instalațiile electrice nu-și au rostul într-un cămin studentesc. Îi vom explica de asemenea omului rău voitor, că nu e sănătos să citești noaptea, deoarece îți strică vederea, așa că ne culcăm odată cu găinile, sau aprindem o luminărică.

Toate ar fi floare la ureche dacă am avea și noi unde dormi. Sîntem tineri, sănătoși, dar parcă tot nu ne-ar prinde bine să ne o-

TRIBUNA PĂRERILOR

-dihnim mădularele trudite în "patul" care se confundă cu mozaicul din hol.

Aproape că-mi vine să-i dau dreptate unui coleg care, exasperat de răceala fiorosului administrator, l-a întrebat foarte politicos dacă rentează întreprinderea. La nedumerirea acestuia din urmă, i-a explicat însă, la fel de politicos, cu o răbdare aproape îngerească, că s-a produs o confuzie; el crezuse că interlocutorul său era mandatar și luase în gestiune particulară căminul Institutului de Medicină.

Singura soluție ce o avem la îndemînă e vorba romînilui: să facem haz de necaz. Dar cum rămîne, că hazul trece iar necazurile rămîn.

Pentru a le da și altora, o imagine asupra celor petrecute la noi, îi vom ruga să facă un mic efort de memorie.

Probabil ați citat, sau ați văzut în filmele de western, cum se proceda acum cîteva sute de ani la colonizarea unui nou stat în S.U.A. Era într-adevăr magnific, tehnicolor, ecran panoramic, cavalcadă în plină șarjă, căruțe incendiate, cai morți, piei roșii ce-și apărau cu desna-dejde teritoriile.

La noi lucrurile sînt mult mai prozaice. Din păcate n-avem căruțe și nici cai. N-avem nici tehnicolor, nici ecran panoramic iar în loc de piei roșii avem un serviciu administrativ și unul de probleme studentești. Dar cavalcadă avem. La, și sîntem mîndri de ea:

La un semnal febra supra-producției ne cuprinde pe toți. S-a terminat de curățit un nou "stat", care e o pricăjită de cameră cu trei

paturi. Cavalcada se deslănțuie, baloturile cuceritorilor se desfac, spre a lăsa să se scurgă tot conținutul. Asta n-are însă nici o importanță, lumea e a celor puternici, iar cei slabi sînt călcați fără milă în picioare.

Așa se întîmplă că, în final, cînd ultimii supraviețuitori ajung la locul cu pricina, constată cu stupoare că au ajuns pe un teritoriu util de 3/3, iar ei sînt 30/34.

Voiam să închei, dar mi s-a adus o nouă știre senzațională: foarte curînd vom avea un film despre aceste evenimente. Un veritabil western. Un film despre oameni buni și răi, despre oameni cu nervi de oțel. Un film pe care n-aveți voie să îl pierdeți. Senzații tari!

Sperăm că în urma vizionării acestui "film" se vor sesiza și vor lua măsuri toate serviciile răspunzătoare de efectuarea cît mai grabnică și în condițiuni optime a lucrărilor neterminate.

diagnostic artistic

Incepînd cu acest număr, vom prezenta cititorilor noștri, o rubrică: Diagnostic artistic, în care cunoștii clinicieni, ne vor relata unele din cele mai frumoase diagnostice puse de Domniile lor în activitatea clinică. În numărul de față, începutul îl face tov. Prof. Dr. Anghelescu Mișu.

Nu de mult, în cadrul cursului liber de cultură medicală generală, la lecția tov. Rector, Prof. Dr. Doc. Pius Brînzeu despre spiritul și metoda observației în medicină, mi-au trecut prin față numeroase cazuri care subliniau importanța metodei observației și necesitatea unei cunoașteri profunde a simptomatologiei.

Analiza fiecărui element descoperit și ulterior sinteza datelor obținute, reprezintă apanajul gândirii logice, care în final ne permite să fixăm un diagnostic corect și un tratament adecuat, idealul oricărui medic.

Dermatologul are de multe ori ocazia să pună un diagnostic la prima vedere, pe baza unor asocieri vizuale și să facă un raționament logic de rapiditate, extrăgînd și asociînd selectiv din zecile de imagini, tot ceea ce este mai deosebit, chiar dacă uneori acest element se prezintă oarecum discret.

Solicitat să împărtășesc din practica mea personală un fapt mai particular în care cunoștințele profesionale s-au întîlnit cu experiența, mi-am amintit de o zi de început de primăvară a anului 1952.

Mă aflu cu colegii mei la consultațiile de policlinică, unde, așa cum se obișnuiește și azi, se duc discuții în legătură cu bol-

-navii care prezintă o afecțiune mai deosebită sau necesită revizuirea unui tratament.

La un moment dat, se prezintă o bolnavă care ținea în mîină o scrisoare și cu o voce răgușită, ne spune că este trimisă din provincie pentru clarificarea afecțiunii care datează de cinci ani.

Imi exprim atunci părerea, la o simplă examinare a capului, că avem la față noastră boala lui Hansen - respectiv lepra lepromatoasă și contrar regulilor de examinare completă a bolnavilor, propun să investigăm inițial numai leziunile de pe față, în vederea confirmării acestui diagnostic și ulterior abia, restul tegumentului, cu toate particularitățile sale.

În scrisoare mi se cerea să recomandăm cea mai eficientă medicație actuală pentru tratamentul sifilisului cu serologie rezistentă, deoarece la medicația primită în decurs de cinci ani, nu s-a observat nici o reducere a intensității serologice și în plus continuă să apară noi leziuni pe tot corpul. Să vedem mai întîi cum am ajuns la acest "blitz diagnostic".

În susținerea diagnosticului de lepră, atenția mi-a fost atrasă de culoarea cenușie-brună, a feței, de dispariția părului la nivelul unei sprîncene-alopecia sprîncenoasă, semn aproape constant - și de o frunte ușor ridicată printr-un discret infiltrat care contrastează cu vîrsta relativ tînără a bolnavei. Vocea răgușită și prezența rinitei, completă într-o măsură tabloul clinic, deoarece mucoasele sînt frecvent sediul infiltratelor leproase.

Reacția Bordet-Wassermann intens pozitivă se întîlnește frecvent în lepră și faptul că în urma unui tratament plurimedamentos, în loc să se reducă, ea se menține și noi leziuni continuă să apară, infirmă diagnosticul de sifilis terțiar tuberculos care simulează leproamele, prin culoare și evoluția manifestărilor clinice.

De altfel nu-i pentru prima dată cînd în spitale vin leproși care au fost considerați sifilitici, rezistenți la tratament.

Fixarea diagnosticului mai pretindea însă încă o serie de investigații clinice și de laborator.

În primul rînd trebuie cercetată hipo sau anestezia termoanalgezică, știut fiind faptul că în lepră dispăre sensibilitatea la căldură, apoi la durere și ceva mai tîrziu senzația tactilă. Toate probele au fost pozitive pentru lepră.

În continuare observăm că persistența părului pe cap contrastează cu dispariția sprîncenelor, ceea ce duce la eliminarea peladei și sifilisului.

La nivelul membrilor superioare se evidențiază leziunea de bază - leproamele - în diferite faze de evoluție.

Din anamneză mai reținem două fapte importante: bolnava trăiește într-o regiune unde se întîlnesc cazuri de lepră și în urmă cu doi ani a prezentat tulburări trofice traduse prin ulcerări pe gambe și mal perforant, considerate ca manifestări ale insuficienței cronice venoase și pentru care i s-a practicat safonectomia.

Ultimul argument trebuie să fie furnizat de bacteriologie. Frotiul recoltat din secreția nazală evidențiază bacilii leprei descoperiți de Hansen în 1847, dispuși în grămezi sub formă de snopi, în pachete compacte, intra și extracelulari. În cazul relatat, intuiția mi-a permis un diagnostic la prima vedere iar examenul ulterior mi-a dat posibilitatea să culeg numeroase date clinice și de laborator care au fundamentat diagnosticul.

Prin această relatare se mai confirmă faptul că simptomul cutanat considerat de unii un element banal, capătă o mare valoare pentru un observator atent care poate să aprecieze și legăturile lui de cauzalitate.

*****

COLOANA INFINITA

de Costin Nicolae

Un ton, un sunet, o octavă,
Un cântec mut, ce din pământ
Răpește pînzelor de vînt
Un vers; o sfoară, o silabă

Din note verzi și transparente,
Dintr-un morman de melodii
Te văd cum te înalți și vii
In sus, spre-albastrele torente
Un cînt din cioburi de aramă.

Mătănii vinete pe-o sfoară
Cîntînd al morților suspin
Din harpa codrilor de pin,
Un cînt croit din foc și pară

Iar din oceanul de poeme,
Unite într-un imn ciudat,
Un rob tăcut și asudat
Dura o scară peste vreme
Un cînt din cioburi de aramă.

O notă, alta mai înaltă,
Strident apoi, chinuitoare,
Se-nalță tot mai sus... dispăre,
In cerul strîmb, cioplit din daltă
Un cînt din cioburi de aramă.

de Mircea Florescu

Un ochi de apă profilează culmi
Iar cerul, păstrător de amintiri,
Zîmbește albastru.
Si ce curios, doi ochi de față
Albastrii, păstrători de frumusețe,
Oglindesc trăire.
Prin apa albastră și transparentă,
Răzbate pînă la ochi o lume udă.
Iar universul ochilor își prelinge
Umezeala pe povîrnișul muntelui obraz.
Si-apoi ca orice rîu banal, în aparență,
Iși picură leneș și tulburătorul conținut
In imensul mic al albastrului de apă.

GI

Stau c

Un gîn

A priv

Dar co

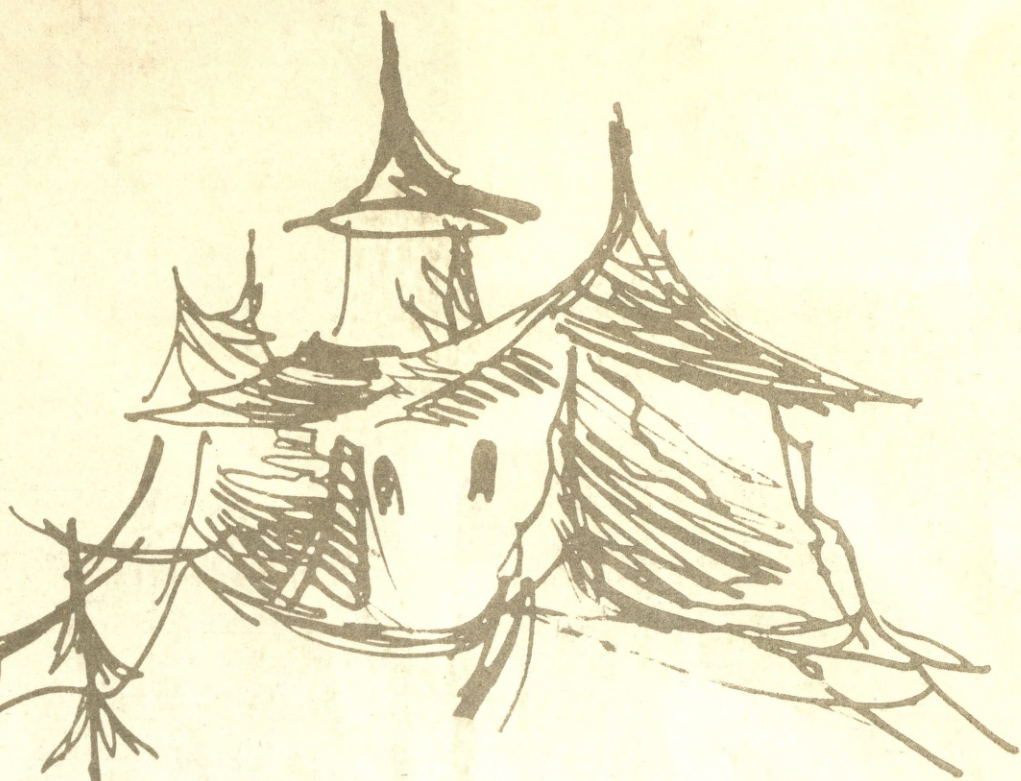
Apoi s

GIND HOINAR

de Dan POENARU

tau culcat privind cerul stropit
cu stele
n gînd a plecat hoinar printre
aștri
privit spre dreapta, spre stînga,
jos și sus.
ar coplesit de Imensitate, a căzut.
poi se ridică și strigă: și totuși
voi învinge.

***

RODAS

Soseaua serpuitoare poartă pașii spre nordul Moldovei. Se adîncește și se întinde ca o panglică argintie în spațiu și timp. Apropierea de vechea Suceavă din vechile ctitorii moldovene, face să vibreze corzi din cele mai sensibile acelor care se îndreaptă pioși și cuprinși de emoție la gîndul că decenii și secole se perindă prin fața ochilor.

Și, parcă peste toate, se înalță majestuos și impresionant, dominant și singular chipul Măriei-Sale Ștefan Voievod. Pentru un suflet ce simte și trăiește pe tărîmul românesc, emoția ajunge la apogeu atunci, cînd ochii sfioși și de multe ori înlăcrimați, se apleacă peste lespede ce acoperă de veacuri un domn, un om...

1481. "Binecinstitorul domn a toată țara moldovei, marele Io Ștefan Voievod, fiul lui Bogdan Voievod, a zidit mînăstirea aceasta... în timpul arhimandritului Ioasaș, în anul 6989 (1481)".

Mînăstirea Putna, sobră și gravă, se înalță între dealuri înalte care o închide ca într-o fortăreață naturală. Între unduirile domoale ale pădurilor seculare de stejar și fagi stă semeț lăcașul în care dorm pentru vece și într-o veșnică amintire Ștefan cel Mare și familia sa.

Ne îndreptăm apoi spre anul 1488. Între 26 mai și 14 septembrie al acestui an, pe locul unde își avusese mai înainte chilia și schitul de lemn sihastrul Daniil s-a ridicat mînăstirea Voroneț. Măria Sa Ștefan a ridicat acest lăcaș, așezat la poalele munților, după ce îmbărbătat de bătrînul Daniil, a cîștigat o bătălie și a alungat pe cotropitori din mîndra țară a Moldovei. După ce s-a stins din viață Ștefan, în ultimul an al domniei lui Petru Rareș, la inițiativa mitropolitului Grigore Roșca, în leatul 7055 (1547), s-a realizat una din minunile lumii. Pe fondul albastrului de Voroneț, artiștii moldoveni au înfățișat o operă istorică în care s-au adunat înțelepciunea și arta unui popor.

DOVEȘTEA CAPITOLUL CURARII

cunoașterea

Adevărata istorie a "morții fulgerătoare" sosită prin săgeata trimisă de arc sau sarhacană, începe în zilele noastre, când sub puternicele reflectoare ale științei periculoasa otrăvă este obligată de savanți să cedeze treptat din misterul ce o înconjoară. Interesul deosebit ce-l reprezintă azi curara, ca relaxant al musculaturii striate, simpozioanele cu răsunet mondial în centrul cărora se găsește acest nou ajutor al medicului, adevăratele pe deplin prorocirile de acum o sută și mai bine de ani al lui Cl. Bernard.

x

Deși preluată de medicina modernă aproape fără prea multe modificări de la indienii Americii de Sud, nici azi după eforturi de 400 ani nu se cunoaște exact acest "purtător al morții ce vine pe furis". Aceasta desigur nu din cauză că nu a prezentat interes.

Cercetările științifice ale lui Humbold și Bonpland (1800), Cl. Bernard și Vulpian (1860) sînt continuate și aprofundate în toate domeniile atât de recunoscute, ale acestei misterioase otrăvi. Zeci și zeci de savanți și-au riscat viața de atunci încolo pentru a putea asista la "nașterea" ei la transportul ei prin ser-tao, la călătorii pe ocean, la experiențele din laboratoare utilizate ale Europei. Compoziția chimică, modul de preparare, însăși imensa suprafață pe care se prepară, dar mai ales misterul păstrat cu sfințenie ce o înconjură, au îngreunat mult pătrunderea cercetătorilor pînă la curara. Prin munca sistematică perseverentă de ani ai unor cercetători ca Wate-ton, frații Schomburg, De Castelman, Schwaki precum și a profesoarei române, originară din Galați, Zaimus, omeni-rea asistă treptat la dezve-lirea otrăvii de mister, pre-pararea, compoziția vegetală și compoziția pur chimică

sînt cît de cît lămurite, se reușește chiar prepararea de curare semisintetice cu acțiuni foarte puternice.

Totuși de abia între 1940-1950 Biocea stabilește cu precizie, cîștigînd treptat încrederea indienilor de pe cursul superior al Amazonului, că indiferent de preparator, curara cuprinde extracte din Loganiacei (Strichnos), dar mai ales Menispermociei (Chondendron) și Rubiacei la care se adaugă în variante regionale și alte otrăvuri vegetale chiar insecte și animale (furnici, venin de șarpe, pești, etc).

Deși Vulpian observă încă în 1860 că toxicitatea este legată de reacția de transformare a aportului din structuri din trivalent în pentavalent, de abia King stabilește cu exactitate că este vorba de doi alcaloizi: curarina și curina din care se pot extrage la rîndul lor tubocurarina și paracurarina, adevărații compuși extrem de toxici.

Lupta pentru înrobirea curarei continuă, avînd la dispoziție mijloace rafinate de microanaliză (microscopul electronic, curara marcată cu izotopi radioactivi). Cercetători ca Bovet, Nitte, Hegmans, Waseo, Mac Jutegr, Chagnas au intrat în profunzimea fenomenelor complexe ce se instalează în momentul injectării otrăvii cît și în profunzimea structurilor chimice, deschizîndu-se astfel larg poarta sintezelor de curarizante și plasînd azi curara, după ce străbate drumul lung de la preparare pînă în laboratoarele moderne pe un loc modest, cel al muzeelor farmacologice.

x

În iadul verde, pe cursurile superioare ale Amazonului, legenda "morții fulgerătoare" nu a diminuat cu nimic. Și azi încă, la Iqnitos pe malurile rîului Solimoes, centrul actual al preparării celei mai bune curare, sînt concurate serios pușca și cartușele. De altfel se disting și acum încă mai multe feluri de curare după calitate (așa-zisa forte pentru război și așa-zisa slabă pentru vînat) după zonă de preparare (curare de Amazon, curare de Orenoco, temutele curare "Ouari" de Guiane). Cu toate acestea că-ile pe care trecea curara

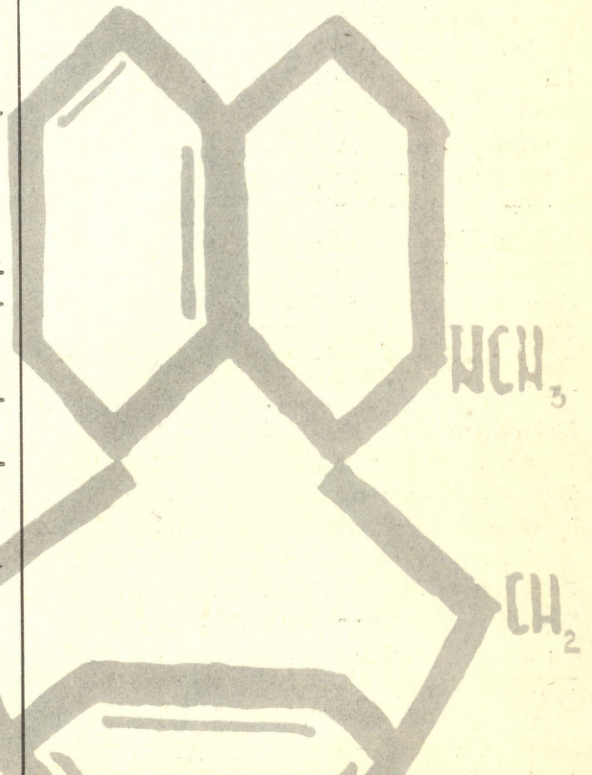
din sanctuarul de nepătruns spre Europa sînt din ce în ce mai rar călcate, orașul Para de la revărsarea Amazonului, orașul de expediere a curarei de calebassă cît și curara de Guiane (Sursa de tubo-curare) au scăzut mult exportul de toxic.

x

Curara, o substanță solidă, negricioasă sau brun roșiatică, rezinoasă, indiferent dacă este de calebassă sau de tub, este parțial solubilă în apă dă o reacție violetă cu acidul sulfuric concentrat.

Compoziția chimică foarte variată, a pus la grea încercare laboratoarele de microanaliză și le-a făcut cu prima ocazie să abandoneze în muzee sau să renunțe la otrăvă, substituind-o cu cele sintetice. Noii compuși chimici mult mai bine adaptați nevoilor medicale au lărgit mult posibilitățile de cercetare ale modului de acțiune deschizînd polemicii furibunde și aruncînd din nou ceața misterului în jurul acestei faimoase otrăvi.

*****

În numărul viitor veți putea citi: "Supunere definitivă"

L A M A R E

Scrisoare deschisă de la Costinești

de Lucian GURGUTA

Plecat am patru cu bilet și cu blatiștii opt și iată-ne ajunși acum, aici la Costinești.

Flămânzi și goi fără-de-adăpost, nu a trebuit să așteptăm în fața biroului de cazare decât pînă la ora 17, cînd împreună cu alți peste o sută de tovarăși de suferință am fost repartizați.

Cu cea de a doua repartizare a blatiștilor, treburile au mers mai ușor: omul și blatiștii.

Avem o căsuță cu două paturi în care încăpem aproximativ cinci persoane după amiază și șase noaptea. "Bungalow-ul" e chiar pe plajă, cu vedere la mare și spatele la "condamnament".

În prima zi credeam că vom intra cu toții la apă; dar ne-am îngelat, fiindcă doi au preferat să doarmă, în timp ce noi am luat deja primul contact cu marea. Greu e doar începutul pînă te obișnuiești să dormi înșepenit pe o singură parte, apoi pe la terminarea seriei totul merge strună și nu te mai incomodează faptul că trebuie să deranjezi trei oameni pentru a deschide ușa. Cu toate că ziua dormim pe plajă cu partea

înșepenită la soare, nu s-au semnalat încă arsuri de gradul doi.

Distracții gîrlă. Seară de seară se dansează. Orchestra e la înălțime. Băreții din Brașov cîntă pe o estradă destul de înaltă și n-au importanță fașeturile decât toba bate cu furie. Așa că ne-am obișnuit, să "inspectăm" vestitul restaurant "Costinental", unde orchestra e de aceeași calitate, dar aici nu dansăm decât zece pe metru pătrat util.

Noi am venit aici la odihnă nu să participăm la tot felul de concursuri cu "valoroase" premii în obiecte, cum a fost cel de azi la care s-au întrecut în fugă pe nisipul încins, o groază de tovarăși. Cîlmea a fost că la aceeași probă rezervată fetelor premiul a fost cucerit de un băiat îmbrăcat în costum de baie feminin ce a concurat "singură" contra vîntului.

Cu aceasta închei, iar vouă, la munte, vă dorim toate bune, soare fără vînt și ploaie măcar seara.

Semnat: ss indescifrabil

P.C. Gurguță Lucian

reportaje de vacanță . reportaje de vacanță

VACANȚA LA MUNTE

de Christian FURNICA

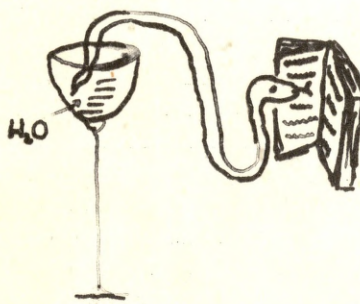
O mică stațiune de odihnă, cu vile cochete și primitive, răspîndite parcă la întîmplare printre brazi și cetini. Acesta este Pîrîul Rece. Un loc pitoresc și plin de voioșie, ca atîtea altele în care s-au odihnit în vara aceasta ca și în alți ani, sute și mii de studenți, sute și mii de colegi de-ai noștri.

Acum la începutul noului an universitar, încerc să răsfoiesc cîteva file din jurnalul acestei vacanțe. Nu știu la ce să mă opresc, prea multe ar fi demne de consemnat și povestit. Revin mereu nume, întîmplări, toate trăite cu ecel entuziasm juvenil, caracteristic vîrstei noastre.

Un nume: Paul; "bătrînul" meu prieten de la A.S. București, Paul de la care puteai învăța mai multe despre viață decît din orice tratat de psihologie. Tot aici l-am cunoscut și pe Fane, student la Institutul Agronomic din București - inegalabilul Fane, ce reușea cu vorba lui domoală și dulce să frîngă inimile tuturor, pînă și a bucătăreselor ce reacționau prompt cu încă o farfurie de ciorbă. Răsfoiesc din nou jurnalul. În fiecare seară se dansa jos, pe terasa

clubului, iar în scurtele pauze ale orchestrei răsunau deasupra terasei, cascadele vesele de rîs provocate de jocurile de cără. Nu zîmbiți, dar să știți că mult mai ușor e să pui un diagnostic decît să sugi cu biberonul dintr-o sticlă de Pepsi, mai ales cînd ai ca adversar pe Anișo, o zgîlie de copilă, cum ar fi caracterizat-o bătrînul Creangă și pe care ai fi trimis-o mai curînd la liceu decît s-o crezi că e studentă în anul III la București.

E greu să spui doar cîteva cuvinte despre această arcadie inundată de tinerețe cînd spațiul nu-ți permite să spui tot.

Sesiune...

și

Vacanță...

L A M U N T E

Conform unei vechi tradiții, pagina de satiră și umor și-a luat reportofonul și a început să colinde după subiecte. Deodată în reportofon se auzi o voce gravă: "Ași putea să vă spun eu niște lucruri interesante. Ce părere aveți?". "Vai cum să nu, veni ideea salvatoare, poate puteți să ne spuneți ceva despre ironiile formulate la adresa medicilor și a medicinei, de către persoane din afara nobilei arte". Răspunsul veni prompt:

- Ași putea să spun foarte multe. Pentru a intra în subiect, îl voi cita pe la Bruyère: "Atîta timp cît oamenii vor muri și vor vrea să trăiască, medicul va fi batjocorit... și onorat". Oamenii au vrut întotdeauna să trăiască - cred că sînteți de acord cu mine - dar de ironii la adresa artei de a tămădui, nu putem vorbi decît odată cu apariția medicinei propriuzise. De aceea, dacă ar fi să ne întoarcem în timp pentru a culege primele ironii, ar trebui să începem cu medicina hipocratică. O asemenea încercare ar fi foarte instructivă deoarece ironiile au scos întotdeauna în evidență punctele slabe ale medicinei din epoca respectivă.

- Există documente privind satirizarea medicinei în Grecia Antică chiar?

- Documente directe nu, dar se găsesc pasaje în operele hipocratice, care atestă existența ironiilor. Iată un citat din tratatul Despre Artă: "Gurile rele, luînd ca pretext cauzate de boli, pretind că cei care scapă cu viață, scapă grație norocului și nu artei. Pentru mine, eu nu neg norocului nici-o influență, dar cred că bolile tratate gregit sînt de cele mai multe ori urmate de ghinion și că tratate cum trebuie, ele sînt urmate de noroc"...

În altă parte, autorul discută atacurile la adresa medicinei, care nu se ocupă decît de cazurile ușoare care s-ar vindeca și singure și nu iau în grijă cazurile grave. Dacă ar exista o artă, ea ar trebui să vindece tocmai aceste cazuri, spuneau gurile rele...

Aceste reproșurisînt, în oarecare măsură fundamentate dacă ne gîndim la medicina hipocratică, după care, natura are principalul rol în vindecarea bolnavilor. Și nu este puțin lucru să nu faci rău! Pe de altă parte, Hipocrat recomandă medicilor să nu ia în tratament cazurile pierdute, ca să nu-și compromită reputația. Aceste nu scade cu nimic meritele înțeleptului din Cos, care a pus bazele medicinei științifice. Chiar dacă medicul nu vindecă bolile, atunci cînd evoluția este favorabilă, spune el, înseamnă că însuși bolnavul a făcut ce era necesar ca natura binefăcătoare să poată acționa. În nici-un caz Hipocrat nu atribuia vindecarea bolilor unor cauze supranaturale, așa cum o făceau predecesorii săi. Părintele medicinei a dat dovadă, în tot cazul de mult bun simț. Este demn de remarcat faptul că Hipocrat, atunci cînd combate ironiile se ridică în fond împotriva hazardului. Aceste ironii mi se par însă nevinovate...

- Situația este alta la romani. De la ironii se trece aici la batjocuri. Medicii romani, nu mai erau așa de prudenți ca discipolii lui Hipocrat, ei practicau chiar operații, ca operațiile de hernie sau varice. Posibilitățile medicinei au crescut, dar și eșecurile au devenit mai răsunătoare. Pe de altă parte, societatea era roasă de contradicții, corupția și viciile domneau în Roma Imperială.

Martial în "Epigrame", Juvenal în cunoscutele "Satire", au stigmatizat medicina mercantilă și prețioasă din acea vreme. În epigrama adresată medicului Diavulus de exemplu, Martial conchide: "Fie medic, fie cioclu, aceeași ocupație...", iar lui Symmachus, venit să-l consulte însoțit de întreaga suită de discipoli, pentru a impresiona și a încasa un onorariu mai mare, el îi spune: "Cum nu mă simțeam prea bine, pîn-la mine ai venit/

Să mă cauți, de o sută de discipoli însoțit/M-au palpat atunci o sută, cu o mîină înghețată:/Nu avusem încă friguri, dar le am de astă dată..."

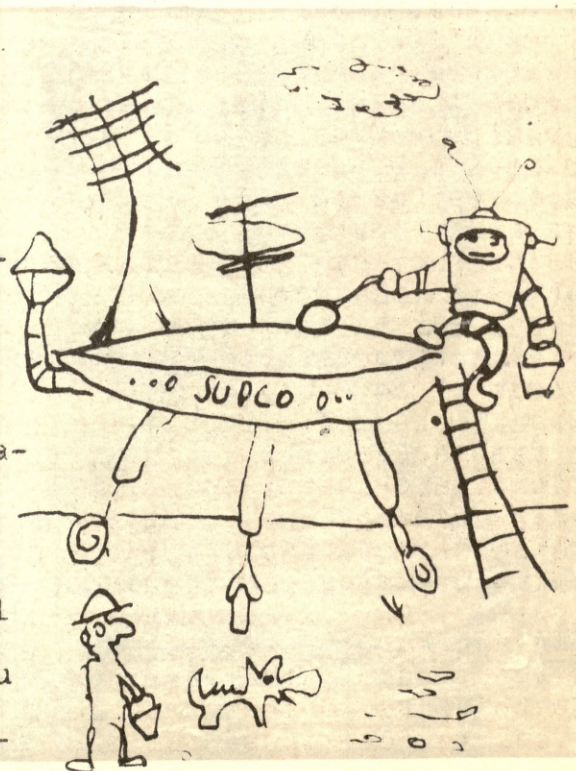
Cel mai sever, s-a arătat însă Pliniu cel Bătrîn. Iată un citat din cunoscuta lui operă Istoria Naturală (Cartea 29-a): "Medicii învață în detrimentul nostru; ei experimentează șiucid cu o impunitate severă. Nu există nici-o lege care să pedepsească ignoranța și nici-un exemplu de pedeapsă capitală".

- Există o părere generală?

- Desigur că nu. Seneca de exemplu, spune: "Datorăm mai mult decît onorarii medicului, pentru că el nu muncește numai, ci ne oferă și afecțiune. El are drept la respect și la prietenie ca și maestrul de filozofie; El este un prieten și nu un mercenar".

După căderea Romei, medicina decade și ea. În Evul Mediu, medicina este îmbîcșită de dogme, în întregime aservită religiei, și nu se bucură de prea multă stimă. "Viața este și așa destul de scurtă, dar medicii găsesc mijlocul să o mai scurteze încă", spunea marele poet și umanist italian Francesco Petrarca, în sec. XIV-lea. Medicii discută latinește, filozofează, dar nu pun mîna pe bolnav. Lipsa de considerație reiese dintr-un catren care circula în Franța, două secole mai tîrziu, în care-

(urmăre în pagina 11)

JAZZ

SI LUMEA contemporană

Inaugurat în numărul anterior, ciclul asupra muzicii de jazz, sperăm că va capta interesul unui număr tot mai mare de cititori. Acest ciclu, deschis cu câteva considerații de ordin istoric și orientativ, își propune să înlăture vălul ce acoperă încă, pentru marele public, acest domeniu muzical, cu sfera lui proprie de stări sufletești, imagini și mijloace de exprimare. Tratarea acestei teme în cadrul emisiilor noastre, își are un scop bine fundamentat. Se pare că jazzul necesită, pentru a fi înțeles, o sensibilitate proaspătă, nesățioasă, un dinamism debordant, ce-și caută întrebuintarea. Desigur, ființa care întrunește cel mai bine toate aceste condiții, este tînărul și de aceea nici nu trebuie să ne mire că tineretul ambelor sexe, a acaparat oarecum jazzul.

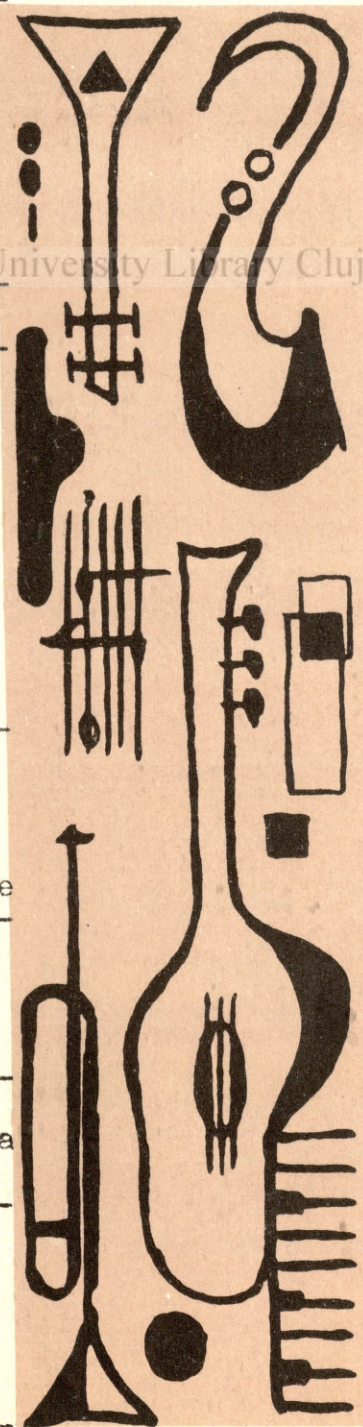
O artă, atunci cînd este străină unei culturi, unei civilizații, se pare că nu poate fi asimilată de un om cu o educație solidă și îngrijită. Aceasta te face să crezi că singura posibilitate de a pătrunde jazzul, este de a-ți crea o sensibilitate asemănătoare cu cea a negrului. Astăzi însă, trebuie să recunoaștem cît de imposibilă este o asemenea hotărîre. Ori care ar fi datele care determină cultura negro-americană și diferențele de cea europeană, ne este imposibil să ne identificăm cu negrul iar în cel mai bun caz, în mod cu totul superficial. Identificarea s-ar putea realiza numai cu prețul renegării totale a culturii europene, ceea ce ar însemna desigur, o plată mult prea scumpă. Cea mai înțeleaptă poziție pe care o putem adopta, este o atitudine intermediară. Cu ce contribuie muzica de jazz la dezvoltarea personalității noastre? Este muzica în care "interesul senzorial" depășește cu mult pasiunea intelectuală, este așa cum spunea J. Cocteau, "muzica pe care nu o asculți cu fruntea îngropată în palme", este muzica ușor meditativă, dar care exaltă farmecul existenței pure. Cel care va ști să asculte cum trebuie muzica de jazz, își va găsi întotdeauna răsplata pentru efortul său.

În cadrul artei europene, angajată pe calea abstracționismului ce păstrează doar o anumită formă de sensibilitate, jazzul este un element de echilibru necesar, aproape binefăcător. Epoca noastră prețuiește prin ceea ce omenirea a reușit să scoată la lumină. Făcînd un loc jazzului alături de arta abstractă, ne vom lărgi orizontul asimilînd o muzică contemporană, de factură populară, care este universală, vom fi cu adevărat bogați spiritualicește. Cu alte cuvinte, nu e vorba să renunțăm la avatul nostru ci să dobîndim mai mult. Pentru a reveni la cele spuse mai sus, pasiunea tineretului pentru jazz se sprijină mai puțin

pe înclinația profundă pentru muzică, cît mai ales pe entuziasm. Amatorii de jazz între tineri sînt din ce în ce mai mulți. Nu există nici un indiciu care să permită deosebirea de la început a amatorului frivol, periodic, instabil, de cel care va deveni amatorul veteran, credincios. Pentru aceștia din urmă, afară de dezvoltarea înclinației pentru muzică, este esențială tinerețea sufletească. Este suficient să-l auzi cîntînd pe acel om cu părul alb, cu numele de Sidney Béchet, pentru a înțelege că inima lui a rămas la fel de tînără ca și cea a auditorilor săi.

Hacichian Gh. și Mateicovics G.

(urmare din pag. 10).

posibilitățile facultății, sub aspect terapeutic apar inferioare laptei de mîgăriță: "Par sa bonté, par sa substance, / Le lait de mon anesse a refait ma santé / Et je doît plus en cette circonstance / Aux années qu'a la Faculté". (Prin bunătatea sa și prin a sa substanță / Al mîgăriței lapte mi-a refăcut terenul șubrezei sănătăți / Si datorez în această circumstanță / Mai mult mîgarilor decît ilustrei facultăți. /)

Acest catren ne permite să trecem spre epoca în care medicina scolastică și servanții ei, au fost luați în primire de către Molière. Marele comedigraf francez a satirizat ignoranța și ifosele medicilor, cît și sărăcia de mijloace terapeutice, reduse la emisii de sînge și clisme ("Doctor fără voie"; Bolnavul închipuit"). Despre aceasta vom discuta în numărul viitor. Pentru moment, țin să menționez, faptul că Molière a fost un profund cugetător, unele din sentințele lui avînd și astăzi o mare putere de circulație: "Nu mori decît odată, dar atunci pentru atît de multă vreme..." De altfel, probabil el l-a inspirat și le Leroux de Lincy, care spunea sentențios: "În ciuda medicilor vom trăi pînă la moarte".

(Urmare în nr-ul viitor)

Autori de PERLE

Varia*

Micro-cronica unui film documentar

"Orice asemănare cu realitatea, trebuie să pună pe gânduri pe cei în cauză".

Filmul a fost realizat după o idee din concursul de admitere la IMT. În rolurile principale eroi fără pretenții. Regia e semnată de "Scalpelu". Consultant: Catedra de anatomie.

În prim plan apare sub căldura toridă a lui Iulie clădirea Institutului. În aceste zile, o animație neobișnuită domnește pe aleea umbroasă din fața acestuia. Reportofonul înregistrează cu febrilitate. Se fac mărturisiri de ultimă oră, se răsfoiesc pentru ultima oară cărți și caiete. Și iată-ne în sala cufundată în liniștea așteptării. Apoi se scriu subiectele și iarăși liniște. Parcurgem rîndurile de capete aplecate deasupra lucrărilor. Tensiune mare. Probabil în aceste condiții, după cum a declarat în scris unul din concurenți "Neuronii pot fi mono, bipolari și monopolari".

Cu câteva rînduri mai în spate, un alt concurent, descrie o experiență deosebit de interesantă, probabil efectuată într-un laborator ultramodern. Se citează: "Broasca atinsă cu acid la orificiul anal, va trage toate membrele".

Ne apropiem de sfîrșitul timpului afectat lucrării. Fiecare se grăbește să adauge ultimele cuvinte. Frapează o părere deosebit de interesantă și inedită așternută pe hîrtie: "Rinichiul servește și la eliminarea insecticidelor".

Ultimele secvențe ne prezintă un interviu cu un concurent care destăinuie originala sa idee, imortalizată acum pe alb-negru: "După funcții, neuronii pot fi hexagonali și pentagonali". În asemenea împrejurări, această afirmație nici nu surprinde...

dragoste și medicamente

Cînd am cunoscut-o pe Mariana, utilizam sedative -cinci tablete pe zi. Ciudată coincidență- și ea folosea sedative în aceeași doză. A fost o dragoste liniștitoare, la prima vedere. Eu nu mai luam decît două tablete, iar ea, din cînd în cînd cîte jumătate de tabletă.

Pasiunea noastră devenind debordantă, am fost nevoiți să iau vitamine în fiecare dimineață, iar ea a revenit la sedative: unul înaintea meselor și două la culcare. Fiecare vineri și sîmbătă luam cîte o masă copioasă la restaurant. După cîteva săptămîni, ea s-a îngrăsat iar eu mi-am regăsit ulcerul. Acum ea consumă anapetol iar mie mi s-au prescris pansamente gastrice. A venit iarna, și într-un minunat decor alpin, am găsit amîndoi o bronșită adecvată. Mi s-a prescris un sirop pe care îl luam cu lingura, la gura sobei, într-o stare de euforie tot la patru ore.

De Anul Nou ne-am făcut reciproc cadouri în produse farmaceutice. În februarie a avut loc logodna noastră. Cîteva zile înainte de nuntă, după o discuție arzătoare asupra invitațiilor, ea a făcut o formidabilă criză de urticarie. A urmat un complicat tratament antialergic cu comprimate, picături, unguente și injecții. Și deodată a dispărut. O săptămînă mai tîrziu am primit o vedere în care mă anunța că s-a lăsat răpită de farmacistul nostru.- Am revenit la sedative. Fără rezultat!

Tom Sharey, renumitul campion de box la toate categoriile, cîna într-un restaurant din New-York. I se servi homarul pe care-l consumase. Boxerul observă că homarul îi lipsea un clește. Ceru explicații.

-S-a bătut cu un alt homar, cu care ocazie și-a pierdut unul din clești, spuse chelnerul.

-Foarte bine, veni răspunsul, luați-l pe acesta și serviți-mi-l pe învingător.

"Fiecare dintre noi are cîte un motiv temeinic de a fi modest"

Proverb irlandez.

Un sfat înțelept

Un frizer sfătuia pe clienții săi pe cale să chelească să-și lase mustața abundentă pentru că în ziua în care și-o vor rade, toți vor exclama: "Ti-ai ras mustața!" și nimeni nu va da atenție perucii pe care au abandonat-o.

"Mai bine moartea decît oboseala"

Leonardo Da Vinci

Etnograful parizian René Garçon a început cu soția sa călătoria de nuntă. După toate aparențele, nimic deosebit. Și totuși, tinerii căsătoriți vor colinda douăzeci și două de țări, cunîndu-se de tot atîtea ori. Acest lucru se datorește lui René Garçon care scrie o lucrare pe tema: "Tradițiile de nuntă la popoarele lumii"

PAGINA DE
GH. HACICHIAN